CURIERUL VACANŢEI

Zilele însorite ale vacanţei le oferă sportivilor şcolari un neasemuit prilej de odihnă activă şi de ridicare a nivelului tehnic. Cu toate că activitatea competiţională este şi ea... în vacanţă, sportul iubit nu este uitat, ba chiar dimpotrivă, e zilnic prezent. Foto: V. Bageac

Vacanţa nu trebuie irosită!

Interviu cu tov. Al. Forţu, director în Ministerul Învăţămîntului

Procentul însemnat de studenţi existent în ansamblul sportului din ţara noastră, face ca vacanţa de vară, ce se întinde de-a lungul unei perioade de timp destul de lungi, să capete o importanţă deosebită. Ce fac sportivii studenţi în vacanţa 1967? Care este orientarea sportului de performanţă din învăţămîntul superior? Care sînt obiectivele competiţionale studenţeşti în această perioadă? Iată întrebări care au stat la baza unei discuţii purtate recent cu tov. AL. FORŢU, director în Ministerul Învăţămîntului.

— *În primul rînd* — ne-a spus interlocutorul — *mă voi referi la cotitura de 180 de grade care trebuie să se facă în ceea ce priveşte concepţia despre vacanţă. Mă refer atît la sportivii studenţi, cît şi la antrenorii lor. Pînă acum, noţiunea de vacanţă exprima, chiar şi pe planul performanţei, o densitate scăzută a activităţii. Or, acest lucru contravine atît noţiunii de performanţă, cît şi condiţiilor materiale acordate sportului universitar. Devenise tradiţională constatarea slabului nivel de pregătire a sportivilor studenţi la sfîrşitul vacanţei. Era o scuză din oficiu atît pentru sportivi, cît şi pentru cei ce se ocupau de pregătirea lor. Tocmai toamna, cînd activitatea competiţională e mai bogată, dar încep şi cursurile eforturile fizice şi nervoase se îngrămădeau! Pregătirea sportivă ajungea la un nivel acceptabil de-abia în prag de iarnă, iar la unii „întîrziaţi", cărora le erau necesare eforturi mai mari, era afectată şi situaţia şcolară. Se pierdea astfel şi posibilitatea unei odihne cu adevărat active, organizate a organismului. Avem cea mai fermă intenţie de a reorganiza pregătirea în secţii, în tabere şi în loturi, în conformitate cu principiile antrenamentului modern, pe tot timpul verii.*

— Cum va fi organizată activitatea de performanţă pe timpul vacanţei?

— *Baza o va constitui activitatea în cadrul secţiilor. Desigur, fără o exigenţă maximă din partea antrenorilor nu se pot obţine rezultate bune. Şi noi vom manifesta, deci, o exigenţă sporită, mai ales prin controale permanente asupra respectării programului. Acesta trebuie alcătuit de aşa manieră încît să asigure folosirea cu maximum de eficienţă a condiţiilor create. Selecţia riguroasă, antrenament conform celor mai noi principii şi metode, gospodărire judicioasă a bazei materiale — iată condiţii imperios necesare. Cele peste 30 de echipe universitare care activează în categoria A şi peste 70 în B, ca şi toţi practicanţii sporturilor individuale care activează la nivel republican şi internaţional, trebuie să ne dovedească, la toamnă, că au muncit cum trebuie pe linia ridicării nivelului lor de pregătire. Menţionez că nu este vorba de membrii loturilor republicane, întrucît aceştia reprezintă un capitol aparte şi, în general, au alt grafic de pregătire.*

— Ce modificări din domeniul organizării, întrevedeţi pentru realizarea acestor deziderate?

— *Deocamdată, caiacul, canoea, canotajul şi atletismul ne vor permite să experimentăm formule noi. Astfel, la sporturile nautice pe care le-am amintit practica ultimilor ani de activitate competiţională, mai ales pe plan internaţional, a arătat că rezultatele maxime sînt obţinute de echipaje îndelung sudate. Vom aplica această linie prin menţinerea echipajelor cît mai mult cu putinţă, chiar dacă sportivii respectivi fac parte din institute sau facultăţi diferite. La atletism studiem actualmente unele măsuri de îmbunătăţire a activităţii, pentru a asigura un antrenament mai judicios, pe specialităţi.*

— Care sînt obiectivele competiţionale mai importante ale verii?

— *Pe prim plan se situează Universiada de la Tokio — 26 august — 4 septembrie. Vom participa cu o delegaţie de circa 35 de persoane la întrecerile masculine şi feminine de atletism, scrimă şi nataţie, precum şi la cele masculine de tenis. Avem sportivi universitari cu şanse mari de clasare pe locuri fruntaşe. Majoritatea celor vizaţi se pregătesc în cadrul loturilor reprezentative, urmînd ca numai cu cîteva zile înainte de 16—17 august, data plecării, să se reunească întreg lotul într-o tabără la Poiana Braşov. Sperăm în rezultate de prestigiu. Altă competiţie mai importantă va fi turneul de rugbi de la Milano, programat pentru 21—23 septembrie, la care şi-au confirmat participarea selecţionate studenţeşti din Franţa, R. F. a Germaniei, Italia şi România. Şi în această competiţie şansele noastre de a obţine rezultate frumoase sînt foarte mari.*

★

După cum se vede, vacanţa 1967 este mai bogată ca oricînd, dar cuprinde în egală măsură şi obligaţii pentru studenţii sportivi. Vom urmări, alături de forurile de resort, întreaga desfăşurare a activităţii în această perioadă, fie că este vorba de antrenamente, fie că este vorba de competiţii. Şi am fi foarte bucuroşi dacă la întocmirea bilanţului, toamna, „numărarea bobocilor" ne va prilejui comentarii pozitive...

Interviu consemnat de G. RUSSU-ŞIRIANU

O pepinieră pentru performanţă, căreia nu i se acordă suficientă atenţie

CITEVA OBSERVAŢII PE MARGINEA FINALELOR DE VOLEI ALE CAMPIONATELOR REPUBLICANE ALE ŞCOLILOR PROFESIONALE

Aşadar, elevii de la Grupul şcolar profesional al uzinelor „23 August" cuceresc pentru a treia oară titlul de campioni republicani şcolari la volei. Nici o înfrîngere în meciurile susţinute în etapa preliminară, pe departamente, succese pe toată linia şi în turneul final. Şi, încă de o manieră categorică: toate seturile cîştigate sub 7. *„Într-un an-doi* — ne asigură antrenorul echipei — *cîţiva dintre jucătorii noştri se vor afla în atenţia selecţionerilor"*.

Dar, fiindcă este vorba de antrenor, se cuvine să subliniem un amănunt care a impresionat mult. După încheierea turneului final, prof. *Jean Săvulescu*, care se pensionează anul acesta, şi-a îmbrăţişat elevii, le-a urat succese în continuare. Activitatea sa neobosită constituie un exemplu, cum din păcate, au fost puţine. Îl semnalăm şi pe cel oferit de prof. *N. Pănoiu* de la Şcoala profesională a Combinatului siderurgic din Hunedoara, care, muncind cu pasiune, a prezentat la finale o echipă cu o bună concepţie de joc, cu sportivi care merită toată atenţia.

Altfel s-au petrecut lucrurile cu unele echipe, venite în postură de... excursioniste. A lăsat o impresie neplăcută echipa Grupului şcolar comercial „N. Kretzulescu" din Bucureşti, total nepregătită, cu antrenori care s-au mulţumit să figureze pe foaia de arbitraj (Gh. Popa, I. Pascu). Mai mult, echipa s-a prezentat într-o ţinută deplorabilă, cu tricouri murdare şi chiar rupte!? Tot în postură de plimbăreţi s-au prezentat şi elevii Şcolii profesionale agricole din Alexandria şi antrenorul lor, prof. *E. Zamşa*. Ei n-au simţit în nici un moment participarea profesorului Zamşa la competiţie. De ce a mai făcut el deplasarea? Doar pentru a privi din tribună lamentabila evoluţie a echipei sale?

În ce priveşte echipele feminine, cu excepţia campioanei (Şcoala profesională agricolă din Sibiu) şi, parţial, a reprezentativei Şcolii profesionale F.C.T. Bucureşti, n-am prea văzut nimic (şi pentru motivul că la finală n-au fost decît patru echipe). O întrecere mai mult simbolică. Înţelegem că este vorba de un experiment, că se mai fac „căutări", dar finalistele aveau obligaţia să se prezinte la un nivel valoric cît de cît satisfăcător.

În fine, o problemă de organizare. Actualul sistem de desfăşurare a campionatului de volei al şcolilor profesionale a reflectat un serios decalaj valoric dintre finaliste. Încă de la etapa pe departamente nu i s-a acordat întrecerii suficientă atenţie. Exceptînd Ministerul Industriei Construcţiilor de Maşini (care a organizat un campionat cu peste 40 de echipe asigurîndu-le totodată un cadru sărbătoresc), faza pe departamente s-a consumat în qvasi-anonimat şi într-o organizare discutabilă.

Considerăm că pentru anul viitor turneul final trebuie să angreneze cel mult 6 sau 8 formaţii care să justifice prezenţa printr-o valoare reală. Şcolile profesionale pot deveni pepiniere ale schimbului nostru de performanţă doar cu condiţia să li se acorde atenţia corespunzătoare!

Sport de masă? Da! Dar pe cînd?

Vălenii de Munte. Zi de duminică. La stadion, zumzet slab de suporteri plictisiţi. Energia Văleni — Victoria Olteni, un meci de fotbal plat. După şi înainte de acesta, nimic.

„Nimic astăzi în afară de fotbal — ne informează *Alexandru Moraru*, salariat la IEPMN-Văleni. *Colegii mei ar dori să practice şi alte sporturi, dar n-are cine să se ocupe de aceasta. Preşedintele asociaţiei sportive,* Traian Anghelina, *e vînător pasionat, se ţine de... puşcă. Nici măcar la vreun meci de fotbal n-a venit. Despre celelalte sporturi a PROMIS că va face cîte ceva. În fapt, aproape nimic. Eh! De-ale lui, vînătoreşti!"*

Amărăciunea lui *Alexandru Moraru* ni s-a părut suspectă de subiectivism, aşa că am pornit-o spre IEPMN.

„Singura ramură sportivă care se practică cu continuitate la noi, ne spune fochistul *Constantin Enoiu, este fotbalul, dar numai pentru cei cîţiva din echipă. Noi, ceilalţi, batem o minge pe stradă. Aş fi vrut ca măcar Insigna de polisportiv s-o obţin, dar dacă nu se organizează concursuri!?..."*

Şi aşa mai departe. Mulţi, foarte mulţi salariaţi ai acestei întreprinderi ne-au spus că doresc să se destindă după orele de muncă practicînd fie volei, fie popice, atletism, chiar şi fotbal, dar în mod organizat. Acelaşi deziderat a fost exprimat şi de alţi salariaţi de la Fabrica de conserve, Autobaza DRTA, IGO etc, care s-au arătat dispuşi să desfăşoare cu regularitate o bogată activitate sportivă de masă, ba chiar şi de performanţă. Dorinţa acestor tineri nu s-a tradus în fapt, deşi *„am mai spus-o în nenumărate ocazii, în şedinţe sindicale şi în afara lor, am sesizat factorii în drept şi cîte n-am făcut, dar tot n-am reuşit să realizăm ceva"* (Constantin Enache — IEPMN).

Transcriem cîteva dintre declaraţiile interlocutorilor, care oglindesc o situaţie de fapt de loc îmbucurătoare pentru munca sportivă de aici:

— *De vreo trei-patru luni tot aşteptăm măcar un* „Ce mai faceţi?" *de la vreun membru al Consiliului raional UCFS din Văleni; cam tot atîta timp a trecut de la alegerea noului consiliu pînă astăzi şi nu ne-a vizitat nimeni din partea acestui for.* (Constantin Dragomir, Fabrica de conserve).

— *Avem băieţi buni pentru volei; pînă acum însă am fost puşi în situaţia să ne mulţumim cu practicarea unui volei... iluzoriu, verbal, între noi şi consiliul raional al UCFS* (Anghel Ştefan, IEPMN).

— *Din august 1966 este săpată pista de atletism a stadionului, pentru a fi reparată; şi astăzi tot aşa arată. Parcă-i teren de alpinism pentru sugaci.* (Ion Crăciunoiu, Autobaza DRTA). Şi altele... şi altele...

Faţă de atîtea lipsuri, care denotă un cras dezinteres la Vălenii de Munte şi o superficialitate îngrijorătoare în munca de îndrumare şi control desfăşurată în raion de către Consiliul regional UCFS-Ploieşti, tovarăşii din consiliul raional UCFS sînt cuprinşi de o plăcută stare de ataraxie, de seninătate olimpiană. Astfel, tov. *Constantin Toma*, preşedintele acestui consiliu, este de părere că *„activitatea sportivă din Vălenii de Munte are toate condiţiile pentru ca să meargă ca pe roate: trei piste moderne pentru popice, terenuri de volei, un bun stadion, mese pentru tenis etc..."*

Am căutat, la adresele indicate de tov. *C. Toma*, toate aceste mijloace. Două popicării sînt de ani de zile stricate; pista stadionului este deteriorată, deci stadionul nu e bun decît pentru fotbal; mesele de tenis le-am găsit exilate pe culoare, în magazii, sau lăsate sub cerul liber (fostele săli de sport au devenit sală de şedinţe cu scaunele înşurubate şi magazin de desfacere a soldurilor...). O atît de perfectă necunoaştere a subiectului, explică în parte de ce această duminică sportivă din Văleni este atît de plicticoasă şi neinteresantă. Cauza fundamentală a inexistenţei activităţii sportive de masă a fost exprimată de preşedintele consiliului raional UCFS, astfel: *„Noi urmărim numai sportul de performanţă, întrucît doar performanţele cîntăresc în aprecierea pe care ne-o face consiliul regional"*.

Realitatea prezintă însă şi alte aspecte: chiar sporturile unde există de pe acum individualităţi ce şi-au făcut simţită prezenţa pe plan naţional sînt înecate într-o „baltă a liniştii", a lipsei de interes a consiliului raional UCFS şi a asociaţiilor sportive din Văleni. Bunăoară, schiorii de la IEPMN, care anul trecut au participat la concursurile republicane de la Sinaia, anul acesta nu s-au putut antrena şi nici n-au concurat datorită unei piedici birocratice; activitatea la schi, ca şi la alte sporturi, nu s-a putut desfăşura pînă nu s-a reorganizat asociaţia sportivă. Dar, cum acest fapt s-a petrecut tîrziu, zăpada s-a topit. Iată deci că afirmaţia tov. C. Toma (*„...numai sportul de performanţă..."* etc), se pulverizează din însăşi datele pe care le oferă realitatea, terenul. Nu vrem să polemizăm cu interlocutorul nostru, dar din însăşi judecata sa erupe cu putere o întrebare grea: aşa cum în multe raioane ale ţării se desfăşoară o susţinută activitate sportivă de masă, de ce şi pe a cui răspundere d-sa preferă să orienteze eforturile amatorilor de sport din Vălenii de Munte numai spre performanţă? Practica a demonstrat faptul că sportul de performanţă îşi trage seva dintr-o largă mişcare sportivă, la care să participe masele de tineri.

Este de fapt ceea ce trebuia făcut de mult timp, pentru a veni în întîmpinarea dorinţelor oamenilor muncii din Vălenii de Munte: iubitorii sportului să fie şi spectatori, dar şi actori pe terenuri şi în sălile de sport.

prof. ALEXANDRU ŞARAMBEI

Echipa de volei a Grupului şcolar profesional al uzinelor „23 August" Bucureşti, campioană a ţării la şcoli profesionale. De la stînga la dreapta, sus: *prof. Jean Săvulescu antrenorul echipei, Dumitru Mihai, Ştefan Penciulescu, Victor Cătălin, Ion Baican, Gabriel Sasu;* rîndul de jos: *Claudiu Popescu, Nicolae Băltăreţu, Teodor Jemnea, Constantin Vasiliu şi Viorel Andrei*

Foto: prof. PAUL BRAŞOVEANU